

Všemožné způsoby, jak umrtvit holku

Gwendolyn Kiste

V pátek těsně před polednem mě kluci ze sousedství už potřetí za týden zavraždí.

Dneska to dělají ručně, vyboulené klouby jim bělají, zpocené prsty mi pevně svírají krk. Tři hoši nade mnou krouží, šklebí se a chechtají, jako bych jen podstupovala nějaký drsnější iniciační rituál a nešlo mi o život.

Jsmo na poli za střední školou, kam za pár měsíců všichni nastoupíme do deváté třídy, pokud se toho dožiju. Drcená pod jejich vahou kopu a škrábu, zoufale toužím, aby to tentokrát dopadlo jinak. Pak najednou svět zbledne do prašného šedého odstínu, přemůže mě známá otupělost a poznám, že jsem umřela.

Nikdy jsem se těch kluků nezeptala – a pochybuju, že by mi to řekli –, jak dlouho zůstávám mrtvá, ale vzhledem k tomu, že slunce během mé nepřítomnosti nikdy neuraží po obloze příliš velkou vzdálenost, hádám, že nanejvýš pár minut. Z mého

pohledu je to jen okamžik, stejně, jako když se ráno probudíte z dlouhého spánku a máte pocit, že od zavření víček neuplynula ani chvílička.

Začínám zase zaostřovat na kluky, zpočátku je vidím rozmazaně, pořád se nade mnou sklánějí. Štve mě, že mě sledují, zatímco jsem pryč. To pomyslení, jak se ke mně přibližují a tlačí se kolem mé schránky. Že jsou se mnou, i když tu nejsem.

„Jak se cítíš?“ zeptá se jeden a pomůže mi vstát, jako by upřímně věřil, že je džentlmen. Samozřejmě se neptá proto, že by měl o mě starost. Upřímně je zajímavá, co se se mnou děje, kde jsem, jaké to je. Je to pro ně součástí zábavy, ale na rovinu: baví je hlavně vraždit.

Neodpovídám. Radši se po krůčcích vzdaluju. Napadá mě pár věcí, které by si zasloužili, vysvětlení mezi ně ovšem nepatří. Navíc sebou musím hodit a zmizet, jinak by to mohli zkusit znova.

„Uvidíme se zítra,“ volají za mnou, chichotají se a já si přeju, abych jim mohla vyříznout jazyk a nemusela ten jejich smích už nikdy poslouchat.

Po smrti mi cesta domů vždycky trvá dlouho. Pořád se mi motá hlava a při okrajích zorného pole zachytávají moje oči podivné tvary, jako by se se mnou svezli nějakí neklidní duchové či démoni.

Snažím se stát rovně a pořádně si je prohlédnout, ale jsou to jen stopaři a zmizí dřív, než se jim stihnou náležitě představit.

Doma je pozhasínáno. Máma je v práci a táta je pryč už roky, pláchl z města, když mi byly teprve čtyři. Od té doby se nám neozval. Už si ani pořádně nevybavuju jeho tvář, jak se mu kroutily rty a jak mu cukalo v koutcích, ať už se usmíval, nebo vrčel.

Jeho hlas jako břitva mi v paměti utkvěl dýl.

Před zrnící televizí v obýváku sním k večeři sýrové křupky a vypiju půl své váhy v Coca-Cole. Umírajícím by se mělo dostat nějaké útěchy.

Máma se vracívá pozdě – věčně dělá přesčasy, zčásti proto, že potřebujeme peníze, a zčásti proto, že všichni vědí, že na ni můžou naložit svou zasranou práci a ona ani necekne. Vezme si jejich směnu a oni si vezmou její čas. Pryč z domu, pryč ode mě.

„Ty ještě nespíš, Nysso?“

„Tady jsem.“ Nacpu prázdný sáček od sýrových křupek pod polohovací křeslo a jdu ji pozdravit ke dveřím. V předsíni mě obejmě. Vlasy jí voní vanilkovým parfémem a karamellem, těmi uklidňujícími vůněmi, díky kterým si říkám, že na světě není nic špatného, i když vím, že to není pravda.

„Cos dneska dělala?“ zeptá se, ale když otevřu ústa, že jí to povím, nevyjde ze mě ani hláska.

Poprvé to s těmi kluky byla nehoda. Nebo mi to aspoň tvrdí.

Stalo se to v půli cesty mezi opuštěným jezerem a starým povrchovým dolem. Byla jsem tam první, jenže oni si vzali do hlavy, že je to jejich území a já musím vypadnout. Potom jsem asi řekla něco, co se jim nelíbilo. Nebo jsem možná nic neřekla a právě to je naštvalo. Už si nevzpomínám. Vím jen, že se na mě vrhli a zarývali mi prsty do masa, a když jsem se jim vytrhla, hned jsem ztratila rovnováhu. Šla jsem k zemi, praštila se hlavou o kámen, do očí mi tekla krev.

„A doprdele,“ řekl jeden z nich, zatímco jsem ztrácela vědomí. Umírala jsem jim před očima, ale jemu se v hlase nezachvěla ani troška lítosti. Spíš v něm zajiskřilo podráždění, jako by ho zástupce ředitele právě přistihl, jak kouří v kotelně, a on nechtěl zůstat po škole.

Tenkrát jsem umřela rychle a taky jsem se rychle vrátila. S těmi kluky to docela zamávalo, strkali do sebe, byli vyděšení, zmatení a navzájem se obviňovali, než jim došlo, že bude jednodušší dát to za vinu mně. V tu chvíli se ke mně všichni tři otočili a blýskli po mně těmi svými hnusnými úšklebky.

„Co ještě umíš?“ ptali se a já hned poznala, že to mám spočítané.

Jakmile zjistili, že vstanu z mrtvých, začalo je to bavit. Protože jim za to nic nehrozilo a protože to znamenalo, že to můžou udělat znova, když mě chytí.

Naštěstí se umím dobře schovávat. Máma vždycky říkala, že jsem na svůj věk drobná, a já přišla na to, jak toho využít. Protáhnu se úzkými škvírami, kam za mnou nikdo nemůže. Do propustí, pod tribuny a pod domy.

Dnes jsem nacpaná ve zrezivělé skřínce v bývalé základní škole, kde se teď už neučí. Zavřeli ji skoro před deseti lety a děcka šoupli do středně velké budovy na druhém konci města, kde učitelé pořád vypadají unaveně a žáci jsou v jednom kuse naštvaní. Všichni jsou věčně naštvaní a mě by zajímalo proč.

Zavřu oči a představuju si, že zůstanu tady, ve tmě, kde mě nikdo nikdy nenajde a víckrát mi neublíží. Jsem tu v bezpečí, protože ať už ti hoši lžou, jak chtějí, a říkají si, kdovíjak nejsou chytrí, nemůžou celou školu prohledat do večere. A to je jediné pravidlo, které jim rodiče stanovili: ne že nesmějí honit holky, ale ať koukají v šest hodin sedět doma u stolu.

„Kam myslíš, že šla?“ zeptá se jeden, projde těsně kolem skříňky a já zadržím dech, aby mě neslyšeli, jak uvnitř sípám.

Zůstanu schovaná až do západu slunce, kdy se kluci jeden po druhém vracejí domů, kopou kolem

sebe a potichu nadávají. To znamená, že jsem to zvládla. Zůstanu naživu.

Celý den jsem se tísnila ve skříňce a chci si trochu protáhnout nohy, a tak to domů vezmu oklikou, kolem skládky a jezera. Voda je tam vždycky špinavá a hustá. Zčernalé břehy pokrývají tečky rozpadajících se rybářských člunů a rozpraskaných kánoí, jako by se jich majitelé prostě vzdali a zapomněli na ně. Před mým narozením bylo tohle místo malou pastí na turisty, bývaly tu stánky s hot dogy a u jiných jste si zase mohli zahrát skořápky, jenže potom se tu jednou na jaře utopila celá rodina. Přestože vládlo naprosté bezvětrí, bezdůvodně se s nimi převrátila loďka, a poněvadž je jezero tak bahnité a hluboké, jejich kosti zkrátka musely zůstat tam, kam klesly. Matka, otec, sestra, bratr, navždy spolu ve tmě.

Od té doby se jezero stalo skládkou pro továrny a těžaře. Jeden dva pamětníci sem pořád chodí rybařit, ale nechápu proč, pokud netouží po tom chytit a pustit kapra se dvěma hlavami nebo třema očima. Voda je tu plná arzenu a síry a bují v ní řasy, je otrávená stejně jako všechno ostatní v tomhle městě.

Když přijdu domů, je tam tma, nepotrvá ovšem dlouho. Tentokrát se máma na večeri vrátí včas. Chci se odměnit za to, že jsem dnes neumřela, a tak z posledních zbytků kapesného objednáám velkou pizzu s pikantním salámem a domluvím to tak, aby

dorazila těsně před máminým návratem. Dokonce i vytáhnu naše pěkné, drahé talíře, ty s olivově zelenými kvítky po okrajích.

Jen co máma vstoupí do dveří, celá se rozzáří.

„Copak slavíme?“ zeptá se a já se jen usměju.

Uplyne týden, než mě ti kluci zase chytí.

Už jsem skoro u opuštěné základky, připravená schovat se do své oblíbené skříňky, když vtom mi zezadu obtočí ruce kolem pasu a praští se mnou o asfalt.

„Dneska ne,“ řeknu hlavně proto, že musím něco říct a nesnášet to mlčky, jak by se jim líbilo.

Ne že by na tom záleželo, ne že by na něčem záleželo. Najdou příkop u silnice, vlastně jen takovou hlubší bahnitou louži, ale stačí to. Voda je šedá, páchne splašky a trvá to dýl než předtím. Plácám sebou, zmítám se a bublám celých pět minut, než se svět rozplyne.

Zatímco sebou naposledy cukám, utěšuju se, že jsem aspoň neskončila v tom jezeře za školou. To mi připadá děsivější než jiné způsoby umírání – jak se lidské tělo může potopit tak hluboko, že už nikdy nevyplave. Nevím, jak bych se z toho vrátila. Jestli bych se vůbec vrátila. I když tak hluboko pod vodou bych aspoň neslyšela odporný smích těch kluků.

Dnes se nezdrží. Jen co se vrátím, všichni tři jednoduše nasednou na kolo, s chechotem odjedou a já musím zvednout tohle tělo, co mi vždycky připadá staré a současně nové. Přitáhnu si kolena k hrudníku a chvíli se prostě sžívám s tím, že jsem zase zpátky.

Já, holka, kterou všichni ve městě litují. O mém osudu už rozhodli. Nakonec jsem celá máma: tichá, ubohá, bez přátel, bez budoucnosti. Jenže já možná budoucnost mám, delší, než by se mi zamlouvalo. Jedna moje část si říká, jestli vůbec někdy umřu, nebo jestli zůstanu v tomhle těle uvězněná navěky. Nekonečný bumerang, sem a tam, tam a zpátky, koloběh, co nikdy nepřeruším.

Vracím se sama domů, vrtím hlavou a u posledního bloku pověřivě zadržím dech. Bude to v pohodě, říkám si. Odejdu, až se pro to sama rozhodnu, až budu stará a vrásčitá a budu mít dostatečně odžito. Ale dřív ne a určitě ne proto, že tak rozhodnou tihle hoši.

Ten večer máma nožem na máslo seškrábe ze čtyř plátků toastového chleba drobné skvrnky zelené plísně a připraví nám sendviče se smaženým boloňským salámem. Zase se mě zeptá, jak jsem se dnes měla, mně ovšem zmrtní rty a nedokážu si představit, jak jí to všechno povědět.

„Ale dobrý,“ řeknu jen.

Jakmile zmačkáme a vyhodíme papírové talíře, rozvalíme se na gauči a sledujeme reprízy *Bewitched*, sitcomu ze šedesátých let. Máma opět voní vanilkou a karamellem. Nevoněla tak vždycky. Tehdy, jak táta bez ohlédnutí odjel se svým vztekem a pick-upem z okresu, přišla domů v oblaku zvláštního oděru. Připomínalo to zkažená vejce a pot. Vždycky jsem si říkala, jestli to nebylo tím, jak pro něj truchlila, jestli ta ztráta nebyla tak silná, že získala vlastní pach. Ani přesto jsem nechápala, proč je máma tak smutná, když jí z paží zanedlouho zmizely modřiny a už se u nás nekřičelo. Potom, co nás táta opustil, se vůbec nezdálo, že bychom o něco přišly.

Schoulím se na prodrané podušce a přivinu se mámě k ruce. Máma se usměje a uhladí mi pramínek vlasů.

„Víš, že tě miluju, že jo?“ zeptá se a já zamumlám, že jo, zavřu oči a propadnu se do tmy, kterou jsem si sama vybrala.

V červencových vedrech jezdí všechny rodiny z naší ulice na dovolenou, jedna po druhé. Všichni kromě mě a mámy. Máma se neutrhne z práce ve skladu Walmartu, a navíc bychom stejně neměly peníze na motely, poutě a dvě nádrže benzínu pro naši starou Toyotu Corolla.

„Možná příští rok,“ zalže máma a já se vždycky usměju a předstírám, že jí věřím. Jako cenu útěchy mi na zahradě rozbalí vodní skluzavku, co od někoho dostala, a i když mě to už od desíti let ve skutečnosti nebaví, celý den po tom ošoupaném plastu lítám sem a tam a na večeri se vrátím s loupajícím se nosem a rudými rameny.

„Vyblbla ses?“ zeptá se máma a já odpovím, že jo, protože teď je se lhaním řada na mně.

Kluci z ulice odjedou se svými rodinami v různých dnech do Jižní Karolíny, a tak se dohodnou, že mi v nepřítomnosti ostatních nikdo nic neudělá.

„Nebylo by to fér,“ říkají, zatímco mě týden před odjezdem hledají po chodbách základní školy, a jejich hlasy doléhají do skříňky, kde se schovávám. „Musíme držet při sobě.“

V životě by mě nenapadlo, že by pro mě mohlo být vysvobozením, když někdo jiný odjede na prázdniny do Myrtle Beach, ale beru, co je, a jakmile odjedou, týden se svobodně a bez omezení toulám po okolí. Celé dny chodím po městě a vysedávám sama na hřišti u budovy prvního stupně, houpu se na houpačce z pneumatiky a vzpomínám na doby, kdy se všechno zdálo lepší, nebo aspoň jiné. V noci, spálená od slunce, div ne s úžehem, čekávám na mámu, bez ohledu na to, jak dlouhou má směnu.

Když zjistí, že jsem ještě vzhůru, zvedne jedno obočí a oči jí trochu zešednou. „Určitě seš v pohodě, Nysso?“

Pokaždé, když se mě takhle zeptá, rozlepím rty a chci jí to říct – o mně, o těch klucích a o tom, co mi dělají. I kdyby mi nedovedla pomoci, chci, aby to aspoň někdo věděl. Mám pocit, že by mi pak mohlo být líp. Jenže potom se ve mně všechno zkroutí, nedokážu se na ni ani podívat a tělem se mi bezdůvodně propaluje stud.

A tak nic neřeknu, ani jí, ani nikomu jinému. Nejspíš by to stejně k ničemu nebylo.

Další sobotu ráno si zajdu do samoobsluhy na rohu pro plechovku instantních těstovin k obědu a vtom se uličkou prostře dlouhý stín.

Stáhne se mi hrdlo a otočím se. Stojí tam jeden z těch kluků, vrátil se dřív než ostatní.

„Víš, že je to jenom sranda, že jo?“ Zazubí se a sjeďe po mně očima nahoru a dolů. „Chci říct, podívej se na sebe. Nejseš doopravdy mrtvá.“

Přikývnu a obrátím se zpátky k regálu s mini raviolami. Chci si jenom vybrat jídlo. Chci jen, aby odešel.

Jenže na mých přáních nikdy moc nezáleželo. Kluk popojde o krok blíž a jeho stín mě téměř celou pohltí.

Bezednou chvíli se na něj dívám a na myslí mi vytane vzpomínka. Tenhle kluk přišel na oslavu mých devátých narozenin. Snědl tři kousky dortu a nepřinesl žádný dárek, ale tehdy mi to nevadilo. Bylo prostě fajn předstírat, že mám kamarády, byť je za mnou jejich rodiče poslali čistě proto, že mě a mámu litovali, když nás opustil táta a nenechal nám ani vzkaz na rozloučenou.

Jenže tahle lítost na tom moc nezměnila. Protože ten kluk přede mnou pořád stojí a čeká, jak zareaguju. U východu cinká a rachotí pokladna, ale připadá mi, že zní z takové dálky, že by zrovna mohla být v jiném okrese.

„Krom toho,“ pokračuje kluk, „umírání je určitě ta nejvíc vzrušující věc, jakou jsi kdy zažila.“

Zase o krok popostoupí a nakloní se ke mně tak blízko, že cítím jeho dech. Páchne jako sražené mléko.

„Jaký to je?“ zeptá se a jeho hlas zní jako břitva, jako hlas mého otce.

Nadechnu se, abych se zklidnila. „Je to lepší než tady,“ odpovím a prsty se mi zatnou v pěst.

Nech mě bejt, chce se mi křičet a plivnout mu do obličeje, když se natáhne, že mě chytí za ruku. Vtom se ale se zpoza rohu vynoří nějaká paní s vozíkem plným dětí a limonád v plechovkách a já využiju příležitosti, své jediné šance, otočím se a vyrazím. Proběhnu uličkou a automatickými dveřmi a běžím

bez jediného zastavení až domů. Všechny svaly v těle mám napjaté a z hloubi duše si přeju, abych takhle rychle dokázala běžet vždycky.

Potom by mě nikdo nikdy nechtyl.

Prázdniny naneštěstí netrvaly věčně. První týden v srpnu, v těch horkých letních dnech, kdy vám pot na kůži zkysne ještě před polednem, už jsou zpátky všichni tři.

Nevím to, takže netuším, že se mám schovávat, a oni mě tak snadno vyčmuchají. Najdou mě venku, za starými povrchovými doly, na hromadě hlíny, která vypadá jako hranice. Možná je inspiruje to spalující vedro nebo je to snad jejich vlastním vztekem. Ať tak či onak, tentokrát si vyberou oheň. Týden mimo domov je rozhodně neobměkčil. Spíš jsou teď ještě krutější, když se zase dali dohromady a došlo jim, že se nic nezměnilo. Jsou pořád stejní.

A já jsem taky stejná. Holka, co možná umře, ale rozhodně nezůstane mrtvá.

„Co je na tobě tak výjimečného?“ ptají se mě, v očích jim víří nenávist a pak škrtnou zápalkou a já se rozječím.

Po západu slunce jdu sama domů, vykašlávám kouř, okraje vlasů mám spálené a ještě doutnají. To je jediný doklad toho, co mi dnes provedli. Jinak jsem víceméně jako nová. Něco ve mně by si přálo, aby zůstalo víc stop, nějaký důkaz, ale hlavně jsem ráda, že už se nemusím dívat na to, co mi udělali. Jsem tady a pořád jsem to já, nehledě na to, jak usilovně se mě o to tihle hoši snaží připravit.

Nedovolím jim to. Už se nebudu nikde procházet. Z domu vyjdu jedině s mámou. Jestli se ke mně budou chtít dostat, budou muset vyrazit dveře a pak získám důkaz. Přínejmenším důkaz vloupání. Potom mi někdo bude muset věřit.

(Aspoň si to namlouvám.)

Samozřejmě je to nezastaví. Krouží kolem bloku na kolech a připomínají mi, že jsou ještě venku.

Po večeři se máma podívá z okna, když zase jedou kolem. „Ty ty kluky znáš, Nysso?“

Zavrávorám ve dveřích do kuchyně. „Jo.“

Máma se po mně ohlédne. „Otravujou tě?“

Přikývnu. Tak. Musím jí to říct. Musím to někomu říct. Jinak to nikdy neskončí.

„Něco se mnou není v pořádku,“ prohlásím a zní to, jako by to říkal někdo cizí. „Jsem nějaká jiná.“

Čekám, že se máma zeptá, jak to myslím, nebo se začne hádat a tvrdit, že se mnou nic není, ale

místo toho celá zbledne a mně najednou dojde, že o tom taky ví. Ví, co moje tělo dovede.

Opřu se o stěnu a při okrajích zorného pole mi všechno víří jako větrník. „Kdy?“

Máma zaváhá a mně se to vůbec nelíbí, protože se bojím, že se rozpláče, že ji rozpláču. „Byly ti čtyři roky. Tvůj otec...“

Odmlčí se a mě se zmocní hrůza. Tenhle příběh jsem ještě neslyšela, ale i tak ho poznávám.

„Bylas tak malá,“ zašeptá máma. „Vzpomínám si, jak jsem tě po tom, co ti udělal, držela v náručí. Pak si pamatuju už jen, že jsem měla ruce od krve a on ležel na zemi.“

Polknu přerývaný nádech, vmžiku je mi všechno jasné. Táta nenechal dopis na rozloučenou, poněvadž vůbec nechtěl odejít. Aspoň ne dobrovolně. Mělo mě to napadnout. Chlapi jako on nikdy neodcházejí sami od sebe. Prostě se pořád ohánějí rukama, až je celý svět zbitý a zmlácený.

„Byla jsem připravená zavolat policii,“ naváže máma. „Zavolala bych vlastně komukoli. Bylo mi to jedno. Ale potom jsi přiřapkala zpoza rohu s tím, že chceš svou deku.“

Připadá mi, že teď hledí přímo skrz mě.

„Pak mi došlo, že se ho musím zbavit. Že musím zahladit všechny stopy. Nebo mi tě seberou. To jsem nemohla dopustit. Ne potom, co ses mi vrátila.“

Ve tváři se jí vybarví rudé skvrny, jako by se měla stydět ona, a ne on. Otevřu ústa, že něco řeknu, že se to pokusím napravit, ale vtom kluci zaklepou na dveře a já s naprostou jistotou ucítím, že nadešel čas.

„Musím jít,“ řeknu a venku na dvorku mě všichni tři obklopí.

Oči mají temné a zvláštní a já už teď vím, že dnes večer to bude jiné.

„Jak dlouho sis myslela, že v tom domě můžeš zůstat?“ ptají se a chňapají mi po zápěstích, po pažích, po hrdle.

Vyšklubnu se jim. „Je mi fuk, co mi uděláte, hlavně ať to netrvá dlouho,“ řeknu. A po krátké odmlce dodám: „Jenom žádnou vodu. Topení už mám plný zuby.“

Hoši se okamžitě rozzáří a mně přeběhne mráz po zádech, protože už je pozdě na to vzít ta slova zpět. Je mi jasné, kam teď zamíříme.

K jezeru je to deset minut chůze a ti tři mě táhnou řídkými stromy a přes pole, kde nikdo nebydlí a nikdo mě neuslyší. Na tichém břehu si vyberou jeden napůl ztrouchnivělý člun, a jakmile mě do něj nastrkají, všichni tři si s vypoulenýma a lačnýma očima vlezou za mnou.

„Co takhle připoutat ji ke dnu?“ Mluví, jako bych tu nebyla. „Pak by se mohla pořád dokola topit a vracet.“

Nedívám se na ně. Jenom sedím s koleny u hrudi a vrzající člun zatím pluje dál do tmy.

„To by si krásně zvykla na posmrtnej život.“

Břeh už je tak daleko, že není skoro vidět.

„Neboj,“ uklidňují mě. „Vrátíme se pro tebe. Jednou.“

Jakmile doplujeme doprostřed jezera, zvednu hlavu a zatnu pěsti.

„Předtím jsem lhala, když jsem říkala, že je to lepší.“ Hlas mám jasný a klidný, okolní prázdnotou se nese jako dunění zvonu. „Není. Když člověk umře, je mu zima, taková zima, jako by neměl už nikdy poznat teplo.“

Kluci na mě civí a já se usmívám.

Nezeptala jsem se mámy, kam tátu uložila, kam schovala jeho tělo jako tajemství. V tomhle městě je to celkem jasné, zvlášť když si vybavím, jak byla té noci cítit.

Zkažená vajíčka a pot. Síra v jezeře. Hladová voda, která všechno zhltně a nikdy nevyplivne ani kosti.

Nikdy to neskončí. Pokud to neukončím já.

Nemám moc času, než jim dojde, co mám za lubem. V tomhle městě se naštěstí můžu spolehnout na jednu věc, a tou je rozklad. Zvednu nohu, jenom pár centimetrů, a prudce dupnu na dno člunu. Stačí to. Prkna popraskají a všude se vyvalí temná voda.

Spustí se kakofonie nadávek a křiku a možná dojde i na pár slz. Tihle hoši jsou mnohem křehčí,

než se zdají. Kvílejí a snaží se skočit do jezera, aby uplavali, ale já s nimi pevně propletu tělo. Loktem obtočím koleno. Prsty pevně sevru kroutící se zápěstí. Moje objetí je trvalejší, než kdy mohlo být to jejich.

Všichni jdeme se zpráchnivělým člunem ke dnu. Noc proříznou výkřiky, ale kluci si konečně zkusí, jaké to je, když vás nikdo neslyší.

Probudím se pod ztemnělou vodou, v plicích mám bláto. Nejsem sama. Hluboko ve tmě jsou i chlapi. Sice je nevidím, ale jejich ochablá těla se vznášejí kolem mě a budou už navždycky natahovat ruce vzhůru, ke břehu, kam se nikdy nedostanou.

Já se tam ale dostanu. Než zase zemřu, vyprosím se z nich a nechám je klesnout na dno. Pak ze všech sil, co mi zbyly, plavu, až rozrazím hladinu, vydrápu se na liduprázdný břeh a začnu vykašlávat hleny, kamínky a mokrou hlínu.

Žiju. Jsem tady venku a žiju.

Policie nenajde ani člun, ani těla, nenajde ty tři kluky ani nikoho jiného, kdo se skrývá v temnotách.

Když se vrátím domů, všude je pozhasínáno, svítí jenom televize, máma je ovšem vzhůru. Přijde za mnou ke dveřím a okamžitě to ze mě ucítí. Zkažená vejce ze síry a pot z toho, co bylo potřeba

udělat. Poznává ten pach, a nejen to, dojde jí, co to znamená.

Tvář se jí zkříví, jakoby bolestí, jako by to byl přesně ten osud, který mi nikdy nepřála. Mohla by teď říct tisíc různých věcí, pronášet otřepané fráze, žalmy nebo omluvy, ale nic by to nezměnilo. Místo toho jenom zabalí mé mokré tělo do roztřepeného ručníku, posadí mě na gauč a přitulí se ke mně.

Ona možná nic neřekne, ale já musím. Musím jí říct všechno. Jaké to je, mít takový strach, že si nedokážete představit, že byste mohli cítit něco jiného. Když si nemůžete vzpomenout, jak se mluví, přestože musíte křičet. Chci jí říct, jaké to je zemřít.

Jenže na ničem z toho jaksi nezáleží. Beztak už tyhle věci nejspíš zná až moc dobře. A tak řeknu něco jiného.

„Víš, že tě miluju, že jo?“ zeptám se a ona se ke mně přivine ještě blíž. Na podlahu ze mě kape šedá voda a ve tmě se nám po tvářích míhají odrazy z televize.

Všemožné způsoby, jak umrtvit holku

Gwendolyn Kiste

Z amerického originálu
All the Ways to Hollow Out a Girl
vydaného roku 2019
nakladatelstvím Nightscape Press
v antologii *Horror for RAICES*
sestavené Jennifer a R. S. Wilsonovými
přeložil Roman Tilcer

nakladatelství Medusa
www.knihymedusa.cz

[Více o autorce](#) | [Autorčiny stránky](#)